

POSTANOWIENIE

Dnia 8 sierpnia 2003 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Józef Iwulski

w sprawie z powództwa R. T.
przeciwko Miastu i Gminie N.
o przywrócenie do pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 8 sierpnia 2003 r.,
kasacji powoda od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych
z dnia 3 października 2002 r.,

odmawia przyjęcia kasacji do rozpoznania.

Uzasadnienie

Wyrokiem z dnia 3 października 2002 r., Sąd Okręgowy-Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił apelację powoda R. T. od wyroku Sądu Rejonowego-Sądu Pracy z dnia 14 grudnia 2001 r., oddalającego powództwo o przywrócenie do pracy i odszkodowanie przeciwko Gminie N. w N.

Wyrok ten kasacją zaskarżył powód. Jako okoliczność uzasadniającą rozpoznanie kasacji powód wskazał występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego sprowadzającego się do odpowiedzi na pytanie: "czy pracownik zatrudniony na podstawie zarówno powołania, jak i na podstawie umowy o pracę może skutecznie kwestionować odwołanie ze stanowiska rozwiązującego

zawartą z nim umowę o pracę w sytuacji, gdy w odwołaniu tym brak jest uzasadnionej przyczyny uzasadniającej wypowiedzenie lub rozwiązanie tej umowy?". Zdaniem powoda, "zaakceptowanie poglądu Sądu II instancji prowadzioby wprost do derogacji stosunku prawnego łączącego strony stosunku pracy wyegzemplifikowanego w umowie o pracę i naruszałoby zasadę pacta sunt servanta oraz zasadę uprzywilejowania pracowników stypizowaną w art. 18 Kodeksu pracy".

Strona pozwana w odpowiedzi na kasację wniosła o odmowę przyjęcia jej do rozpoznania lub o jej oddalenie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 393 § 2 KPC, jeżeli zaskarżone orzeczenie w sposób oczywisty nie narusza prawa ani nie zachodzi nieważność postępowania, Sąd Najwyższy może odmówić przyjęcia kasacji do rozpoznania, gdy w sprawie nie występuje istotne zagadnienie prawne, nie istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, a ponadto gdy kasacja jest oczywiście bezzasadna (art. 393 § 1 KPC). Przedstawienie okoliczności uzasadniających rozpoznanie kasacji ze względu na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne, polega na sformułowaniu tego zagadnienia i wskazaniu argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych (postanowienie z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002 r. z. 1, poz. 11). Przedstawienie okoliczności uzasadniających przyjęcie kasacji do rozpoznania musi polegać na wyjaśnieniu, jakie zagadnienie prawne występuje w sprawie i dlaczego jest ono istotne, albo na określeniu, które przepisy wymagają wykładni Sądu Najwyższego, ze wskazaniem, na czym polegają związane z tym poważne wątpliwości, lub z przedstawieniem rozbieżności występujących w orzecznictwie sądów (postanowienie z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002 r. z. 12, poz. 151).

Przedstawione przez powoda zagadnienie prawne nie jest odniesione wprost do żadnego przepisu (przepisów) prawnego. W istocie nie wiadomo więc, których przepisów ma dotyczyć wykładnia będąca odpowiedzią na przedstawione pytanie. Przed wszystkim jednak zagadnienie sformułowane przez powoda jest nieadekwatne do stanu faktycznego sprawy stanowiącego podstawę zaskarżonego

rozstrzygnięcia, który jest dla Sądu Najwyższego wiążący (art. 393¹¹ § 1 KPC). Sąd drugiej instancji ustalił bowiem, że w dniu 23 września 1999 r. powód został powołany z dniem 1 października 1999 r. na stanowisko dyrektora muzeum. W dniu 1 października 1999 r. została z powodem zawarta umowa o pracę ustalająca zatrudnienie w pełnym wymiarze czasu pracy oraz wysokość wynagrodzenia. Sąd drugiej instancji przyjął jednak, że czynność prawna nazwana "umową o pracę" nie kreowała nowego stosunku pracy ani nie przekształcała w umowny stosunek pracy nawiązanego na podstawie powołania, a jedynie regulowała szczegółowe warunki zatrudnienia (czas pracy, wynagrodzenie). Stan faktyczny sprawy stanowiący podstawę rozstrzygnięcia sprowadza się więc do ustalenia, że strony łączył jeden stosunek pracy nawiązany na podstawie powołania, w którym strony umownie określiły niektóre warunki zatrudnienia. Nie jest więc tak, jak w założeniu przedstawionego zagadnienia, aby strony łączył stosunek pracy nawiązany zarówno na podstawie powołania, jak i umowy o pracę (taka sytuacja w ogóle nie jest możliwa). Słusznie Sąd drugiej instancji odwołał się w swoich ocenach prawnych do wyroku Sądu Najwyższego z dnia 2 kwietnia 1998 r., I PKN 9/98 (OSNAPiUS 1999 r. nr 6, poz. 207), według którego nie ma przeszkód aby strony stosunku pracy z powołania w umowie uregulowały swoje uprawnienia i obowiązki.

Sąd Najwyższy ocenił, że w sprawie nie zachodzą okoliczności wymienione w art. 393 § 1 KPC, zwłaszcza wskazane przez skarżącego. Po rozważeniu przesłanek określonych w art. 393 § 2 KPC, Sąd Najwyższy uznał za uzasadnioną odmowę przyjęcia kasacji do rozpoznania, o czym orzekł na podstawie tych przepisów w związku z art. 393⁷ § 1 KPC.